

Mange delegationer i denne sal har under dette spørgsmåls behandling fra mange dele af verden og fra mange forskellige egne fået henvendelse fra repræsentationer eller medlemmer af nationer, som klager over savnet af deres frihed. Denne resolution bør kunne styrke de demokratiske kræfter, der virker med fredelige midler for deres nationers frihed.

Mange af de nu undertrykte nationer synes måske i dag, at horisonten er mørk, men de vil næppe opgive håbet, og jeg tror, vi har grund til at sige, at denne resolution må give dem ret og styrke til at holde deres forhåbninger vedlige. Her er det, at vi særlig glæder os over FN. Efter min mening har det indtil nu været FNs største indsats at have bistået til, at så mange nationer ad fredelig vej kunne blive fri og selvstændige. Vi håber, at det ad fredelig vej gennem De Forenede Nationer kan opnås, at alle nationer uden hensyn til farve, race eller geografiske forhold kan nå den frihed, som mennesker i alle lande har krav på.

Det er ud fra sådanne opfattelser, at vi fra dansk side stemmer for resolutionen.“

Storbritanniens delegerede erklærede, at han var „chokeret over den måde, hvorpå Sovjetunionens delegation og dens venner havde søgt at udnytte til egen fordel millioner af menneskers dybe og ærlige ønske om uafhængighed.“ Han anklagede Sovjetunionen for at „karikere situationen“ samt for selv at have gjort sig skyldig i massedeportationer og hensynsløs undertrykkelse af nationaliteter. De ikke-selvstyrende folk skal udvikles til politisk selvstændighed „så hurtigt, som det er menneskelig muligt“, sagde han.

Fra *østblokkens* side fremsattes anklager mod kolonimagterne, som hævdedes altid at have modsat sig diskussion om den politiske udvikling i de afhængige områder. *Den sovjetiske repræsentant* erklærede, at i moderne tid var USA den største kolonialistiske magt, og den amerikanske „neo-kolonialisme“ lignede i mange henseender den klassiske europæiske kolonialisme. Et af NATOs vigtigste formål var at udføre kollektiv kolonialisme, sagde han.

Under debatten fremsatte Sovjetunionen ændringsforslag om to tilføjelser til det afroasiatiske forslag. Det ene gik ud på at opfordre kolonimagterne til forhandlinger med

repræsentanter, valgt ved almindelig valgret, for koloniernes befolkninger med henblik på at give dem og koloniområderne uafhængighed inden udløbet af 1961; det andet, at 16. generalforsamling skulle behandle resolutionens gennemførelse. Den sovjetiske repræsentant udtalte, at der var fællestræk i det sovjetiske og det afroasiatiske forslag, men han fandt det sidstnævnte utilstrækkeligt.

Et ændringsforslag fra *Guatemala* indeholdt et forbehold, hvorefter selvbestemmelsesretten ikke kan ændre ved en stats territoriale integritet eller dens ret til at genvinde et mistet område. En repræsentant for Guatemala henviste til området Belize (Britisk Honduras), som Guatemala gør krav på. Guatemala trak ændringsforslaget tilbage efter at have fået forsikring om, at forslagsstillerne ved formuleringen af det sjette punkt havde tilgodeset Guatemalas synspunkter.

Et selvstændigt forslag fra *Honduras* om nedsættelse af en femmands kommission, som skulle besøge de områder, der endnu ikke er uafhængige, og aflægge beretning til 16. generalforsamling, blev ligeledes taget tilbage. Honduras' repræsentant henledte opmærksomheden på, at det syntes, som om der havde været en passiv tilbøjelighed til ikke at omtale kolonierne i Amerika. Han nævnte i denne forbindelse Frankrig, Holland og Storbritannien og sagde i øvrigt, at Sovjetunionen var den, der med mindst moralsk autoritet havde kunnet foreslå kolonispørgsmålet sat på dagsordenen.

Der stemtes først om Sovjetunionens forslag til erklæring om uafhængighed. Forslaget blev nedstemt med 35 stemmer for, 32 imod og 30 abstentioner. En afstemning om den øvrige, almindelige del af den sovjetiske udtalelse af 23. september om kolonifrigørelsen nedstemtes med 43 stemmer for, 25 imod og 29 abstentioner. Man undlod derefter at sætte den samlede udtalelse under afstemning. Ved begge de nævnte afstemninger stemte Danmark, Island, Norge og Sverige imod, medens Finland undlod stemmeafgivelse.

Derefter stemtes om Sovjetunionens ændringsforslag til 43-magtforslaget. Første ændring blev nedstemt med 29 stemmer for, 47 imod og 22 abstentioner, anden ændring med 41 stemmer for, 35 imod og 22 absten-